

Steensoep – een oud Frans verhaal

In een land hier ver vandaan slenterden drie soldaten over een weg. Ze keerden terug van de oorlog. Ze waren moe en uitgehongerd. Ze hadden al twee dagen niet gegeten.

“Ik hunker naar avondeten”, zei de eerste.

“En een bed om in te slapen” zei de tweede!

“Maar dat is onmogelijk”, zei de derde. “We moeten doorlopen.”

En ze liepen verder.

Plotseling zagen ze in de verte lichten van een dorp.

“Misschien is er daar iets eten” zei de eerste.

“En een stal om in te slapen” zei de tweede.

“Vragen kost niets”, zei de derde.

Maar de inwoners van het dorp waren bang van vreemdelingen. Toen ze zagen dat er drie soldaten naar hen toe kwamen, spraken ze tot elkaar: “Kijk, daar komen drie soldaten aan! En soldaten hebben altijd honger. Maar wij hebben nauwelijks voedsel voor onszelf! En snel verstopten ze hun eten. Ze stopten de zakken met gerst onder het stro in de stallen, ze lieten emmers met melk in de waterput zakken. Ze bedekten hun wortels met oude dekens. Ze verstopten hun aardappelen en kolen onder hun bedden en ze hingen het vlees in hun kelders. Ze verborgen al hun eten. En toen wachtten ze af.

De soldaten stopten eerst aan het huis van Paul en Françoise.

“Goede avond” zeiden ze, hebben jullie wat te eten voor drie hongerige soldaten?”

“Wij hebben zelf al drie dagen niet gegeten”, zei Paul. Françoise keek verdrietig: “We hebben een slechte oogst gehad”.

De soldaten liepen verder, naar het huis van Albert en Louise.

“Hebben jullie wat te eten en een plek waar we vannacht kunnen slapen?”

“O nee”, zei Albert. “We hebben alles wat we hadden, weggegeven aan soldaten die voor jullie kwamen”.

“En onze bedden zijn bezet.” zei Louise.

Van Vincent en Marie kregen de soldaten dezelfde reactie.

“Onze oogst was slecht en al het graan moeten we bewaren als zaad”.

En zo ging het in het hele dorp. Er was geen enkele inwoner die eten voor ze had. Ze hadden allemaal een goede reden. De ene familie had het graan voor voer gebruikt. Iemand anders moest voor een oude zieke vader zorgen. Ze hadden allemaal te veel magen te vullen. De dorpingen stonden in de straat en zuchtten. Ze deden alsof ze uitgehongerd waren.

De drie soldaten overlegden met elkaar.

Vervolgens riep de eerste soldaat uit: "Beste mensen!"

De dorpingen kwamen dichterbij.

"Wij zijn drie hongerige soldaten in een vreemd land. Wij hebben jullie voedsel gevraagd maar jullie hebben geen voedsel. Daarom zullen we steensoep moeten maken".

De mensen staarden hen aan. "Steensoep"? Daar hadden ze nog nooit van gehoord!

"Om te beginnen hebben we een grote ijzeren pot nodig", zeiden de soldaten.

De nieuwsgierige dorpingen brachten de grootste pot die ze hadden.

"Die is wat klein", zeiden de soldaten. "Maar we zullen het proberen".

"Verder hebben we water nodig en vuur om te koken."

Er waren veel emmers water nodig om de pot te vullen.

Ze maakten een groot vuur op het marktplein en zetten het water aan de kook.

"En nu drie gladde stenen, alsjeblieft!"

Die waren makkelijk te vinden.

De ogen van de dorpingen gingen wagenwijd open toen ze zagen dat de soldaten de stenen in de pot gooiden.

"Elke soep heeft peper en zout nodig", zeiden de soldaten toen ze in de pot begonnen te roeren.

Kinderen renden om peper en zout te halen.

"Van dit soort stenen maak je normaal gesproken een goede soep. Maar als we nu eens worteltjes hadden, dan zou het nóg veel lekkerder zijn!"

"Nou, ik denk dat ik wel een worteltje of twee heb" zei Françoise. En daar ging ze...

Ze kwam terug met haar schort vol wortels die ze in de bak onder de rode deken had verstopt.

"In een goede stenensoep hoort ook kool", zeiden de soldaten terwijl ze de wortels sneden. "Maar we kunnen niet vragen wat jullie niet hebben".

"Misschien dat ik nog wel ergens een kool heb" zei Marie en ze haastte zich naar huis en kwam terug met drie kolen die ze had verstopt onder haar bed.

"Hadden we maar een beetje vlees en wat aardappelen, dan zou de soep goed genoeg zijn voor een prins."

De dorpingen dachten erover na. Ze herinnerden zich de aardappelen en het vlees die in hun kelders lagen en liepen naar hun huizen om ze te gaan halen.

Een prinselijke soep en dat allemaal van een paar stenen! Het leek wel magie!

"Ach" zuchtten de soldaten, terwijl ze de aardappelen en het vlees in de pot gooiden. "Hadden we maar een klein beetje gerst en een beker melk! Dan hadden we de soep zelfs aan de koning kunnen serveren. De laatste keer dat wij de koning te gast hadden, vroeg hij of we deze soep voor hem wilden maken."

De dorpingen keken elkaar aan. Hadden de soldaten de koning te gast gehad?! Tjonge!

“Maar we kunnen niet vragen wat jullie niet hebben”, zeiden de soldaten bedrukt.

De dorpingen haalden hun gerst uit de stallen en hun melk uit de waterput. De soldaten roerden de gerst en de melk in de stomende brij, terwijl de dorpingen verbaasd toekeken.

En eindelijk was de soep klaar.

“Iedereen kan proeven”, zeiden de soldaten. “Maar we moeten eerst een tafel dekken.”

Grote tafels werden op het marktplein gezet en er werden fakkels aangestoken.

Wat een soep! Het rook heerlijk! Een waar koningsmaal.

Maar de dorpingen zeiden tegen elkaar: “Bij zo een soep horen toch ook brood, en gebraden vlees en appelwijn.”

Het werd een heel feest en iedereen zat aan tafel om te eten. Ze hadden nooit zo’n feest gehad! Nog nooit hadden de dorpingen zo’n soep gegeten. Zo’n chique soep, van stenen gemaakt! Ze aten en dronken, aten en dronken. En daarna dansten ze. Ze dansten en zongen tot diep in de nacht totdat ze moe werden. Toen vroegen de drie soldaten: “Is er geen stal waren we kunnen slapen?”

“Een stal, voor zulke wijze en charmante heren? Natuurlijk niet! Ze verdienen de beste bedden van het dorp!”

En zo sliep de eerste soldaat in het huis van de pastoor. De tweede soldaat sliep in het huis van de bakker. En de derde soldaat sliep in het huis van de burgemeester.

De volgende ochtend verzamelde het hele dorp zich op het marktplein om hen uit te zwaaien. De dorpingen zeiden tot de soldaten: “Hartelijk bedankt voor wat jullie ons geleerd hebben. We zullen nooit verhongeren, nu we hebben geleerd om soep te maken van stenen.”

“Als je het eenmaal gezien hebt, is het een makkelijk recept”, zeiden de soldaten en ze vertrokken.

“Zulke mensen kom je niet vaak tegen!”, zeiden de dorpingen tegen elkaar.

(gebaseerd op een verhaal van Marcia Brown)